

LÆNGE LEVE KIM 11

Af Nicole Boyle Rødtnes

MIN FARS FARVEL 28

Af Salina Schjødt Larsen

BASIS-ABONNEMENT..... 38

Af Nicole Boyle Rødtnes

EN PERFEKT SOLDAT 56

Af Salina Schjødt Larsen

SANDHEDSBESKYTTELSE 67

Af Nicole Boyle Rødtnes

ANSIGT UDADTIL 81

Af Salina Schjødt Larsen

1000 KLAGER 96

Af Nicole Boyle Rødtnes

MORDET PÅ DEN SIDSTE HOMO SAPIENS 110

Af Salina Schjødt Larsen

TORNEROSE SLANKE-HI 122

Af Nicole Boyle Rødtnes

LÆNGE LEVE KIM

Af *Nicole Boyle Rødtnes*

”Han skal leve, han skal leve, han skal leve i 100 år! Skål!” Vi skråler alle sammen på videoen. Humøret og promillen var høj. Det havde været en perfekt aften. En perfekt fødselsdag. Det havde Kim selv sagt.

Nu ville jeg bare ønske, at tiden, ligesom videoen, stoppede der. Midt i festen. At vi var blevet i Kims forældres hus. Det var egentlig det, Kim ville, men jeg havde lokket ham med videre. Han blev jo 18. Nu kunne vi begge komme lovligt ind på barerne, så det var for kedeligt med en havefest. Jeg skyldte min bedste ven et brag af en nat ...

Jeg lader hovedet falde ned mod bordet.

Så banker det på døren til mit værelse.

”Xander, er du klar?” Mor står i døråbningen. Klædt i sort fra top til tå.

*

”Godt at se dig, Sara,” siger Kims mor med så megen smerte i stemmen, at jeg ville ønske, vi begge ville

gå i opløsning i det sekund. At vi bare kunne blive til tusind små partikler, der svævede væk og forsvandt det samme sted hen, som Kim er nu.

I stedet er jeg tvunget til at sætte mig på de hårde bænke. Kirken er kølig. Gåsehud vokser frem på mine arme. Orglets dybe toner sluger de andres snøft og gråd.

Jeg græder ikke. Det var ellers alt, jeg gjorde den nat og de efterfølgende dage. Nu sidder jeg her bare. Helt stille, ubevægelig, som var jeg en del af kalkmalerierne. Xander sætter sig på bænken bag mig. Vi ser ikke på hinanden. I stedet stirrer vi bare tomt ud i luften.

”Kims liv blev alt for kort ...” Præstens ord forsvinder i en summen. Han taler, som om han kendte ham. Men det gjorde han ikke. Ikke som jeg. Kim og jeg var soulmates. Vi skulle have haft hele livet sammen. Nu har jeg ingenting.

Kims forældre havde spurgt, om jeg ville sige noget. Der ligger en tale i min lomme.

”Men kun hvis du kan overskue det,” havde de sagt.

Men jeg kan ikke overskue noget. Havde mit hjerte ikke slået af sig selv, havde jeg glemt det.

Ceremonien slutter. Xander hjælper med at bære kisten ud. Jeg følger med i rækken af sørgende. Ser kisten blive firet ned i det dybe hul. Det er anden gang,

jeg ser min kæreste forsvinde i dybet. Men denne gang er det jord og ikke vand, der sluger ham.

*

Jeg banker på døren. Det føles sært. Jeg har banket på den her dør tusind gange, siden Kim og jeg blev venner i børnehaven. Men for første gang venter Kim ikke derinde. Jeg har undgået huset siden begravelsen. Men hans forældre har bedt mig komme i dag. I lommen ligger usb-stikket. Fyldt med alle de videoer og fotos, jeg har af Kim. Eller næsten alle. Jeg har gjort min sidste pligt som bedste ven og slettet de fuldebillede, som Kim ikke ville have, hans forældre skulle ske. De har også bedt om Kims passwords til hans sociale medier. Dem, jeg kendte, har jeg med til dem. Også her har jeg været inde og rydde lidt op. Ikke at der var særlig meget snusk. Kim var altid en god fyr.

Døren går op. Det er Kims mor, Anne-Lise. Hun byder mig indenfor. Vi sætter os i sofaen. Jeg stirrer på den plads, som Kim altid sad på. Man kan stadig ane aftrykket af hans krop mod puderne.

”Vi er meget taknemmelige for din hjælp,” siger Anne-Lise.

”Jeg har desværre ikke alle passwords,” mumler jeg.

”Det er okay,” siger Anne-Lise. ”Sara kender også mange, mon ikke I dækker dem alle imellem jer.”

Sara. Lyden af hendes navn er som et lynnedslag i den dårlige samvittighed. Kim elskede hende så højt. Og hun ham. Og nu er de revet fra hinanden. Alt sammen på grund af mig.

”Hvad skal I bruge alle de her ting til?” spørger jeg.

”Det hedder Osiris – Digitalt Efterliv,” siger Walter, Kims far. ”Vi uploader alt indholdet, og så genskaber de Kim med AI. Vi får mulighed for at se og tale med ham igen.”

Jeg siger ikke noget. Jeg har godt hørt om Osiris. Der har været reklamer på alle sociale platforme det sidste halve år.

”Du får selvfølgelig også koden til Osiris, så du kan bruge det, hvis du ønsker,” siger Anne-Lise. ”Vi ved, Sara meget gerne vil.”

Sara. Der var hendes navn igen. Jeg har tænkt på hende hver dag, siden det skete. Jeg er startet på så mange beskeder, men har ikke fået sendt en eneste.

Anne-Lise kigger på mig, og det går op for mig, at hun forventer et svar.

”Tak,” mumler jeg. Men jeg ved ikke, om jeg tør prøve

den AI-ting. Hvad skulle jeg sige, hvis jeg så Kim igen? Det er min skyld, vi var på havnen den nat. Mig, der fik den dumme idé at pisse ud over kanten. Kim ville gå tilbage til en af barerne og låne et toilet. Men jeg sagde, det var noget pjat. At vi da bare kunne pisse i havet. Vi var skidefulde. Jeg havde hældt øl og shots på ham hele aftenen. Jeg havde godt set, at han slingrede, men jeg havde aldrig tænkt, at han kunne falde ...

*

”Er du sikker på, at det er det her, du vil, Sara?” spørger mor. ”Du har det allerede så svært. Hvad, hvis det bliver værre?” Mor er bekymret. Det har hun været, siden hun hørte, at de ville genskabe Kim med Osiris. Men hvordan kan hun overhovedet spørge om det? Selvfølgelig er jeg sikker. Jeg har talt ned til det her, siden jeg afleverede alle vores beskeder, videoer samt Kims kodeord.

”Jeg er sikker,” siger jeg.

”Okay,” siger mor og lader mig være alene.

Jeg ryster, da jeg tager virtual reality-brillerne på. Mit værelse forsvinder, og jeg står over for et panel med valgmuligheder. Jeg skal vælge, hvor jeg vil møde Kim.

Der er flere muligheder. Jeg klikker på parken. Og så står han der. Lige foran mig. Kim. I byens park, hvor vi kyssede hinanden første gang.

”Hej ...” Min stemme knækker over i gråd.

”Hej, Smukmus.” Han smiler. Sit særlige Kim-smil. Og det er, som om tusind lamper tændes inden i mig og jager mørket lidt på afstand. For Kim er ikke væk. Han er lige der.

Jeg hulker af lykke og slår armene om ham. Og der, imellem alle hulkene, rammer sorgen på ny. For han er lige der. Jeg kan se ham, høre ham, men ikke røre ham, ikke dufte ham.

”Jeg savner dig så meget,” græder jeg.

”Og jeg savner dig ...” Der er en lille ændring i hans betoning. Kim plejede altid at lægge ekstra tryk på *dig*, men det gør han ikke nu. En lille detalje, men det gør ikke noget. Det er stadig Kim. Han er lige her. Sammen med mig.

*

Jeg er på vej hen til skolen, da jeg ser Sara. Det er første gang siden begravelsen, at hun er i skole. Jeg havde hørt fra hendes venner, at hun havde låst sig inde på